

Sygn. akt V ACa 343/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2014r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach V Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Iwona Wilk
Sędziowie:	SA Barbara Kurzeja (spr.) SA Olga Gornowicz-Owczarek
Protokolant:	Anna Fic

po rozpoznaniu w dniu 12 listopada 2014r. w Katowicach

na rozprawie

sprawy z powództwa Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta (...)

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w K.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach

z dnia 20 lutego 2014r., sygn. akt I C 17/11

oddala apelację i zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt V ACa 343/14

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 25 stycznia 2011r. Skarb Państwa reprezentowany przez Prezydenta Miasta (...)wniósł o zasądzenie na jego rzecz od (...) SA (obecnie (...) SA w K.) kwoty 217.054, zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 209.820 zł od dnia 28 maja 2010 r., od kwoty 2625,44 od dnia 21 maja 2010 r., od kwoty 2625,44 od dnia 22 czerwca 2010 r. i od kwoty 1982,79 od dnia 21 lipca 2010 r. tytułem wynagrodzenia za korzystanie z jego nieruchomości bez tytułu. Wskazał, że przez część nieruchomości opisanych w księdze wieczystej KW (...) i KW (...) prowadzonych przez Sąd Rejonowy w Chorzowie, a to działki o numerach: (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...) i (...) biegnie linia wysokiego napięcia powyżej 110 LV, której właścicielem jest pozwana. Wojewoda (...) decyzją z dnia 10 maja 2010r. stwierdził nieodpłatne nabycie przez Gminę C. z mocy prawa z dniem 27 maja 1990r.

własności nieruchomości obejmujących działki (...). Natomiast decyzją z dnia 5 lipca 2010r. przekazał na rzecz Gminy C. nieodpłatnie prawo własności działek o numerach: (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...). Wskazał, że przedsiębiorstwo energetyczne, które nie legitymuje się uprawnieniem do ingerowania w sferę cudzej własności dla bieżącego utrzymania urządzeń przesyłowych, korzysta z nieruchomości w złej wierze i zobowiązane jest do świadczenia wynagrodzenia na podstawie art. 352§2 w związku z art. 224§2 k.c. oraz art. 225 k.c.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa i podniósł zarzut przedawnienia roszczenia o zapłatę za korzystanie z działek nr (...) oraz (...) wskazując, że Skarb Państwa nie jest właścicielem tych działek od 27 maja 1990 r., a zatem nie może żądać zapłaty za okres po tej dacie, a co do okresu wcześniejszego nastąpiło przedawnienie dochodzonego roszczenia; zarzucił ponadto że powód nie ma legitymacji czynnej do dochodzenia zapłaty odnośnie tych działek, skoro nie jest ich właścicielem. Ponadto pozwany podniósł, że nie jest legitymowany biernie w procesie za okres przed 1 lipca 2007r. albowiem dopiero od tej daty stał się właścicielem urządzeń posadowionych na opisanym w pozwie gruncie. Ostatecznie pozwany podniósł, że do chwili wytoczenia powództwa był posiadaczem służebności w dobrej wierze, co czyni żądanie zapłaty za bezumowne korzystanie z nieruchomości bezzasadnym w świetle art. 224§1 i 2 k.c. Wywodził, że służebność została objęta w posiadanie w dobrej wierze, a zważywszy na okres posiadania w dobrej wierze, do którego należy doliczyć okres posiadania przez jego poprzedników prawnych, nastąpiło już zasiedzenie służebności.

Ustosunkowując się do odpowiedzi na pozew powód wskazał, że strona powodowa nie uwzględniła działek (...) i (...) przy obliczaniu wysokości należności za bezumowne korzystanie z nieruchomości, stąd też zarzuty pozwanego co do przedawnienia roszczenia i braku legitymacji czynnej odnośnie tych działek są bezzasadne. Nadto zarzucił, że pozwany korzysta z gruntu powoda w złej wierze i bez tytułu prawnego, a zatem do zasiedzenia służebności nie doszło.

Wyrokiem z dnia 20 lutego 2014 roku Sąd Okręgowy oddalił powództwo i orzekł o kosztach procesu ustalając, co następuje.

W latach 1984-1987 na zlecenie (...), na podstawie projektu technicznego i pozwolenia na budowę, została wybudowana napowietrzna linia elektroenergetyczna wysokiego napięcia K. (...). Projekt techniczny etapu budowy obejmującego m.in. część linii na terenie C. wykonany został również na zlecenie Zakładu (...). W dniu 21 maja 1985 r. Wydział (...) w C. wydał pozwolenie na budowę tej części linii. Odbiór techniczny całości linii został dokonany w dniu 11 marca 1987 r.

Zakład (...) był początkowo zakładem przedsiębiorstwa państwowego Zakłady (...), od dnia 1 kwietnia 1985 r. stanowił zakład przedsiębiorstwa państwowego (...), a następnie od dnia 1 stycznia 1989 r., w wyniku podziału (...) Okręgu Energetycznego, stał się samodzielnym przedsiębiorstwem, które przejęło składniki mienia przyznane w wyniku podziału. Przedmiotem działania przedsiębiorstwa było wytwarzanie, przetwarzanie, przesyłanie i dostarczanie energii elektrycznej, zarządzanie wspólną siecią elektryczną, budowa, rozbudowa, modernizacja i remonty sieci energetycznych.

Aktem notarialnym z dnia 12 lipca 1993 r., na podstawie ustawy z dnia 5 lutego 1993r. o przekształceniach własnościowych niektórych przedsiębiorstw państwowych o szczególnym znaczeniu oraz ustawy z dnia 13 lipca 1990r. o prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych, Skarb Państwa dokonał przekształcenia przedsiębiorstwa państwowego Zakład (...) w G. w jednoosobową spółkę akcyjną Skarbu Państwa – (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G. (...) SA). Jako przedmiot działania przedsiębiorstwa wskazano m.in. wytwarzanie, przesyłanie i sprzedaż energii elektrycznej, budowę, rozbudowę, modernizację i remonty sieci i urządzeń energetycznych, eksploatację urządzeń energetycznych.

Aktem notarialnym z dnia 1 lipca 2007 r. pomiędzy (...) SA, a (...) SA w G. została zawarta umowa o objęcie akcji i wniesienie wkładu niepieniężnego, na podstawie której pozwana nabyła zorganizowaną część przedsiębiorstwa (...) SA – w tym wszystkie składniki materialne i niematerialne wchodzące w skład zorganizowanej części przedsiębiorstwa – w tym własność urządzeń do przesyłu energii, a w szczególności linii elektroenergetycznej wskazanej w pozwie.

Pozwany (...) SA już w toku procesu zmienił firmę na (...) SA, a następnie w trybie art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h. doszło do przejęcia (...) SA z siedzibą w G. przez (...) SA w K..

Linia energetyczna przebiegająca przez wskazane w pozwie nieruchomości od czasu powstania była wykorzystywana i eksploatowana przez Zakład (...) i jego następców prawnych. Linia ta przebiega między innymi przez działki położone w C. przy ul. (...), o numerach: (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...) i (...).

Powyższe nieruchomości stanowiły własność Skarbu Państwa (myląc się w tym zakresie sformułowania użyte w pozwie, z których wnioskować można, że Skarb Państwa nabył nieruchomości aktem notarialnym z dnia 31 sierpnia 2001r. od (...) SA – w istocie czynność objęta aktem notarialnym dotyczy przeniesienia na Skarb Państwa prawa użytkowania wieczystego, co w konsekwencji doprowadziło do wygaśnięcia tego prawa wobec konfuzji własności i użytkowania wieczystego gruntu).

Decyzją Wojewody (...) z dnia 11 maja 2010r. na podstawie art. 18 ust.1 w związku z art. 5 ust 1 ustawy z dnia 10 maja 1990 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i pracownikach samorządowych, stwierdzono nabycie nieodpłatnie z dniem 27 maja 1990 r. przez Gminę C. własności nieruchomości obejmującej działki (...). Pomimo tego, że działki te zostały wymienione w pozwie, powód wyraźnie oświadczył, że nie brał ich pod uwagę przy obliczaniu wysokości żądania zgłoszonego w niniejszej sprawie.

Decyzją Wojewody (...) z dnia 5 lipca 2010r. przekazano nieodpłatnie na rzecz Gminy C. pozostałe wskazane w pozwie działki, poza działką (...). Nabycie przez Gminę prawa własności nastąpiło z dniem 23 lipca 2010r.

Pismem z dnia 20 kwietnia 2010 r. powód poinformował pozwanego o konieczności uregulowania kwestii związanej z przebiegiem linii, domagając się jej likwidacji i zapłaty za bezumowne korzystanie z nieruchomości. Pismo dotyczyło zarówno nieruchomości stanowiących własność Skarbu Państwa – reprezentowanego przez Prezydenta Miasta C., jak i nieruchomości stanowiących własność Gminy C.. Kolejnymi pismami z sierpnia 2010r. i 16 września 2010r. powód ponawiał wezwania do zapłaty, przedstawiając kolejne wyliczenia. Pozwany odmówił zapłaty, powołując się na fakt posiadania służebności w dobrej wierze.

Mając powyższe ustalenia na uwadze Sąd Okręgowy zważył, że pozwany i jego poprzednicy prawni od momentu budowy linii władali nią i linia ta stanowiła własność pozwanego, a wcześniej jego poprzedników prawnych, w rozumieniu art. 49 k.c. Poza sporem było, że nie doszło do ustanowienia w drodze czynności prawnej służebności gruntowej ani służebności przesyłu na rzecz pozwanego i jego poprzedników.

W myśl art. 352 § 1 i 2 k.c. kto faktycznie korzysta z cudzej nieruchomości z zakresie odpowiadającym treści służebności, jest posiadaczem służebności, a do posiadania służebności stosuje się odpowiednio przepisy o posiadaniu rzeczy. Możliwe jest nabycie przez przedsiębiorcę przesyłowego w drodze zasiedzenia służebności o treści służebności przesyłu, będącej rodzajem służebności gruntowej (z pewnymi odrębnościami dotyczącymi braku potrzeby wskazywania wprost służebności władnącej), przy czym po wejściu w życie w dniu 3 sierpnia 2008r. konstrukcji prawnej służebności przesyłu (art. 305¹ i nast. k.c.) możliwe jest zasiedzenie wprost służebności przesyłu, a okres występowania na nieruchomości stanu faktycznego odpowiadającego treści służebności przesyłu podlega doliczeniu do czasu posiadania wymaganego do zasiedzenia służebności przesyłu. Tak uznał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 lipca 2013r., V CSK 320/12 na gruncie analogicznej sprawy.

Sąd Okręgowy wskazał, że zasadniczą kwestią sporną w niniejszej sprawie było ustalenie dobrej lub złej wiary pozwanego i jego poprzedników jako posiadaczy służebności. Punktem wyjścia dla oceny tego problemu jest art. 7 k.c. zgodnie z którym, jeżeli ustawa uzależnia skutki prawne od dobrej lub złej wiary, domniemywa się istnienie dobrej wiary. W jego ocenie, strona powodowa nie wykazała żadnych przesłanek podważających wynikające z cytowanego przepisu domniemanie. Inwestycja budowy linii elektroenergetycznej prowadzona była w latach 80 – tych przez przedsiębiorstwo państwowe na podstawie stosownych decyzji budowlanych, zaś po jej wzniesieniu pozostawała w dyspozycji tego przedsiębiorstwa. Nie ulega wątpliwości, że Skarb Państwa jako ówczesny właściciel

nieruchomości, a jednocześnie inwestor i właściciel linii godził się na zajęcie swoich nieruchomości w zakresie niezbędnym do zrealizowania inwestycji i jej eksploataowania. Zakres faktycznego obciążenia nieruchomości nie uległ zmianie na skutek nabycia poprzez poprzednika prawnego pozwanego na podstawie ustawy z dnia 29 września 1990r. o zmianie ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości oraz przepisów określających ustrój majątkowy państwowych osób prawnych, własności składników mienia państwowego znajdujących się dotychczas w jego zarządzie. Oczywiście jest, że przedsiębiorstwo państwowe (...) winno mieć świadomość, iż grunty, nad którymi linia przebiega nie są jego własnością, niemniej okoliczność ta nie jest tożsama z wiedzą o braku uprawnienia do korzystania z gruntów w dotychczasowym zakresie. Dobra wiara posiadacza występuje wtedy, gdy ingerowanie w cudzą własność rozpoczęło się w takich okolicznościach, że usprawiedliwiały one przekonanie posiadacza, że nie narusza on cudzego prawa, a sama wiedza o prawie własności przysługującym innej osobie nie wyłącza dobrej wiary posiadacza służebności. Dla oceny posiadania prowadzącego do zasiedzenia o rodzaju wiary posiadacza, a w następstwie o długości terminu niezbędnego do nabycia własności nieruchomości (odpowiednio służebności) przez zasiedzenie decyduje chwila objęcia w posiadanie (art. 172 i 176 k.c.). Późniejsze dowiedzenie się przez posiadacza o stanie rzeczy skutkującym zmianą dotychczasowego posiadania nie przerywa biegu terminu zasiedzenia ani oceny dobrej lub złej wiary posiadacza. Biegu terminu prowadzącego do zasiedzenia służebności nie przerywa pisemne wezwanie właściciela nieruchomości do zapłaty wynagrodzenia za korzystanie z tej nieruchomości, nie ma ono także znaczenia dla oceny dobrej wiary posiadacza. Biegu terminu zasiedzenia nie przerywa również powództwo o zapłatę wynagrodzenia za korzystanie z nieruchomości bez tytułu prawnego.

W tych warunkach należy uznać, że pozwany (jego poprzednicy prawni) posiadali służebność w dobrej wierze. Początek biegu terminu do zasiedzenia służebności rozpoczął się na gruncie ustalonego w niniejszym postępowaniu stanu faktycznego od chwili przejścia posiadania przez przedsiębiorstwo państwowe będące poprzednikiem pozwanego. Jak wskazano wyżej, wszystkie grunty, z którymi związane jest żądanie pozwu zgłoszone w niniejszym postępowaniu stanowiły własność Skarbu Państwa. W okresie kiedy realizowano inwestycję polegającą na budowie linii energetycznej obowiązywała zasada jednolitego funduszu własności państwowej. Na skutek zmiany art. 128 k.c., dokonanej ustawą z dnia 31 stycznia 1989 r. własność państwowa przysługiwała Skarbowi Państwa albo innym państwowym osobom prawnym. Utrwalił się jednak pogląd, że zamiana art. 128 k.c. nie doprowadziła z mocy prawa do przekształcenia uprawnień do mienia państwowego pozostającego dotychczas w zarządzie państwowych osób prawnych w prawo własności tego mienia. Następnie ustawa z dnia 28 lipca 1990r. z dniem 1 października 1990r. uchyliła art. 128 kc. oraz art. 177 kc, zawierający zakaz zasiadywania nieruchomości państwowych, a jednocześnie ustaliła 20 letni termin do nabycia własności nieruchomości dla posiadaczy w dobrej wierze (art. 172 kc.). Dopiero jednak ustawa z dnia 29 września 1990r. o zmianie ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości przyznała z dniem 5 grudnia 1990r. państwowym osobom prawnym zdolność do nabywania we własnym imieniu wszelkich praw majątkowych, uwłaszczając je na posiadanym mieniu, będącym dotychczas własnością państwową.

Służebność gruntowa i służebność przesyłu są prawami na rzeczy cudzej. Niemożliwe jest zatem połączenie po stronie zasiadającego w odniesieniu do nieruchomości obciążonej przymiotu jej właściciela i posiadacza w zakresie odpowiadającym treści służebności. Zważywszy na to, że wszystkie grunty, z którymi związane jest dochodzone w pozwie roszczenie w dniu 5 grudnia 1990 r. były własnością Skarbu Państwa (działki nr (...), które przeszły na własność Gminy C. z dniem 27 maja 1990 r., pomimo tego, że zostały wymienione w pozwie, nie zostały uwzględnione przy obliczeniu wysokości zgłoszonego żądania), a przedsiębiorstwo państwowe będące poprzednikiem prawnym pozwanego z dniem 5 grudnia 1990 r. nabyło własność przebiegającej przez te grunty linii energetycznej i dopiero z tym dniem doszło do objęcia posiadania służebności i z tym dniem rozpoczął bieg terminu do jej zasiedzenia. Termin zasiedzenia zgodnie z art. 172 k.c. wynosi lat 20, a zatem zasiedzenie służebności nastąpiło z dniem 5 grudnia 2010r.

Upływ terminu zasiedzenia wyłącza możliwość dochodzenia wynagrodzenia za korzystanie z cudzej nieruchomości także w okresie jego biegu (tak: Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 15 kwietnia 2011r., III CZP 7/11, OSP 2012/10/93 oraz w wyroku z dnia 10 lipca 2013r., V CSK 320/12, niepubl.). Podzielając ten pogląd Sąd Okręgowy, wobec upływu terminu zasiedzenia, uznał powództwo za niezasadne w całości.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, który podnosząc zarzut naruszenia:

- art. 172 § 1 k.c. w zw. z art. 292 k.c. oraz art. 7 k.c. poprzez przyjęcie dobrej wiary poprzedników prawnych pozwanego,
- art. 352 § 1 k.c. w zw. z art. 336, 292 k.c., 172 przez jego zastosowanie na skutek uznania, że do okresu posiadania skutkującego zasiedzeniem służebności można doliczyć okres posiadania właściciela nieruchomości,
- art. 352 § 2 k.c. w zw. z art. 224 § 2 k.c. i 225 k.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że pozwana nie posiada służebności w złej wierze na nieruchomości powoda,
- art. 328 § 2 k.p.c. przez niewskazanie w uzasadnieniu orzeczenia faktów i dowodów, na których oparł rozstrzygnięcie, w tym dowodów, którym odmówił wiarygodności oraz na jakiej podstawie przyjął, że z dniem 5 grudnia 1990 r. przedsiębiorstwo państwowe będące poprzednikiem prawnym pozwanego z dniem 5 grudnia 1990 r. nabyło własność przebiegającej przez te grunty linii energetycznej,
- art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez obciążenie strony powodowej negatywnymi skutkami niewskazania dowodów, z których pozwana wywodziła skutki prawne

wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uwzględnienie powództwa.

Nadto, na podstawie art. 381 k.p.c. wniósł o zobowiązanie pozwanej do przedstawienia czy i w jaki sposób uwzględniała jako rzeczowe aktywa trwale swoje prawa do korzystania z gruntów Skarbu Państwa i czy uwzględniała w swoich sprawozdaniach finansowych służebności posiadane przez nią na tych gruntach.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. nie może się utrzymać w konfrontacji z treścią uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w którym Sąd Okręgowy zaprezentował obszerną argumentację na rzecz podstawy prawnej swego orzeczenia, zastosowanej do niespornego pomiędzy stronami stanu faktycznego, zwłaszcza że skarżący nie uczynił zadość nieodzownej przesłance skuteczności zarzutu procesowego; nie tylko bowiem nie wykazał, ale nawet nie wskazał wpływu, jaki zarzucone uchybienie mogło wywrzeć na wynik sprawy.

Z kolei, pozostałego zarzutu procesowego skarżący nie umotywował, natomiast brak jest podstaw do uwzględnienia jego wniosku o przeprowadzenie w postępowaniu apelacyjnym wskazanego w apelacji dowodu z braku przesłanki z art. 381 k.p.c. Przepis ten nie służy bowiem wykrywaniu i zbieraniu nowych okoliczności faktycznych i środków dowodowych, a jedynie otwarciu się możliwości dowodzenia okoliczności wyłącznie faktycznych, istotnych dla rozstrzygnięcia, wcześniej niemożliwych do wykazania z przyczyn obiektywnych. Przesłanki tej nie spełnia motywacja podana przez skarżącego, że o potrzebie zgłoszenia nowego dowodu dowiedział się dopiero na podstawie analizy uzasadnienia wyroku.

Prawidłowo zastosował również Sąd Okręgowy wskazane w apelacji przepisy prawa materialnego. Wydając rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy kierował się bowiem poglądami wyrażonymi przez Sąd Najwyższy (V CSK 320/13) i Sąd Apelacyjny w Katowicach (V ACa 840/13) w sprawie, która toczyła się przed tamt. Sądem Okręgowym, w sprawie sygn. akt I C 2/11, z udziałem pozwanej oraz Gminy w analogicznym stanie faktycznym.

W wymienionej sprawie przyjęto, że pozwana i jej poprzednicy prawni posiadali służebność i wykonywali związane z nią prawa za dorozumianą akceptacją właściciela i że sama świadomość, że grunty, przez które przebiega linia nie są własnością pozwanej nie podważa uzasadnionego przeświadczenia, że zakres posiadania służebności jest zgodny z wolą właściciela, który najpierw zezwolił na wybudowanie linii na własnych gruntach, udostępnił grunt pod budowę i akceptował jej wykorzystywanie, a następnie będąc podmiotem przekształceń ustrojowych i własnościowych oraz uczestnicząc w przekształceniach przedsiębiorstwa, nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń, roszczeń, czy też woli zmiany istniejącego stanu rzeczy przez odmienne uregulowanie stosunków prawnych. W tej sprawie, podstawę prawną powództwa również stanowił art. 224 i 225 k.c., a u podstaw jego oddalenia legło stanowisko Sądu Okręgowego

o posiadaniu pozwanego w zakresie służebności odpowiadającej służebności przesyłu w dobrej wierze, zaś Sąd Apelacyjny odnosząc się do zarzutu obrazy art. 7 k.c. uznał za dopuszczalne w analogicznym stanie faktycznym sprawy przesłankowe stwierdzenie na rzecz pozwanego zasiedzenia służebności, przy przyjęciu posiadania w dobrej wierze i że upływ terminu zasiedzenia wyłącza możliwość dochodzenia wynagrodzenia za korzystanie z cudzej nieruchomości także w okresie jego biegu.

Prawidłowo przyjął Sąd pierwszej instancji, dokonując analizy przytoczonego w motywach zaskarżonego wyroku utrwalonego orzecznictwa, że wejście w posiadanie po dniu 1 października 1990 r. prowadzi do zasiedzenia dopiero po 20 latach, przy posiadaniu w dobrej wierze przyjmowanym na datę wejścia w stan posiadania i że tak też należy liczyć posiadanie w przedmiotowej sprawie, w sytuacji gdy do zasiedzenia prowadził wyłącznie okres posiadania określony w § 1 art. 172 k.c.

Mimo uchylenia art. 128 k.c. (z dniem 1 października 1990 r.) dopiero ustawa z dnia 29 września 1990 r. o zmianie ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczenia nieruchomości (Dz. U. Nr 79, poz. 464 z późn. zm.) przyznała, z dniem 5 grudnia 1990 r., państwowym osobom prawnym, którym dotąd przysługiwało prawo zarządu, zdolność nabywania we własnym imieniu wszelkich praw majątkowych, w tym rzeczowych, uwłaszczając je na posiadanym mieniu, będącym dotychczas własnością państwową, prawem wieczystego użytkowania gruntu i prawem własności budynków oraz urządzeń, na co wskazywał art. 2 tej ustawy.

Wskazał na to Sąd Najwyższy odnosząc się do stanu faktycznego sprawy i podkreślił, że uwłaszczenie państwowych osób prawnych, co do składników mienia państwowego znajdujących się w ich zarządzie nastąpiło na podstawie ustawy z dnia 29 września 1990 r. o zmianie ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczeniu nieruchomości oraz przepisów określających ustrój majątkowy państwowych osób prawnych. Dopóty zatem, dopóki wspomniane uwłaszczenie nie nastąpiło, państwowe osoby prawne nie miały samodzielnych praw do składników mienia państwowego, którym dotychczas zarządzały, nadal wykonywały w tym zakresie jedynie uprawnienia Skarbu Państwa. Dopiero od dnia wejścia w życie tej ustawy, a to od 5 grudnia 1990 r. mogły wykonywać posiadanie "dla siebie", czyli we własnym imieniu i na swoją rzecz. Nie istniała również możliwość doliczania posiadania właścicielskiego Skarbu Państwa do posiadania przedsiębiorstwa państwowego (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 18 czerwca 1991 r., III CZP 38/91, OSNCP 1991 r., nr 10-12, poz. 118, postanowienia z 3 lutego 2010 r., II CSK 465/09, LEX nr 738479 i z 23 stycznia 2013 r., I CSK 256/12, LEX nr 1294472) niezależnie też od tego, że w stanie faktycznym sprawy potrzeby takiej nie było.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego za utrwalone uznać należy stanowisko, zgodnie z którym przeniesienie posiadania zachodzi również gdy wręczony zostanie dokument potwierdzający prawo do posiadania zgodnie z art. 348 k.c. W związku z powyższym, możliwym stało się doliczenie czasu posiadania poprzedników prawnych pozwanego, poczynając od 5 grudnia 1990 r., co skutkowało nabyciem przez pozwanego z dniem 5 grudnia 2010 r. służebności przemysłowej (por. uchwałę Sądu Najwyższego z 22 maja 2013 r., III CZP 18/13, OSNC 2013 r., Nr 12, poz. 139).

Z powyższych względów, apelacja powoda nie mogła odnieść zamierzonego rezultatu i podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. Wynagrodzenie pełnomocnika procesowego strony pozwanej zasądzono w stawce minimalnej określonej w § 6 pkt 7 i § 12 ust. 1 pkt 2 Rozp. Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.